

De Zeeheldengraven in de St. Laurenskerk te Rotterdam.

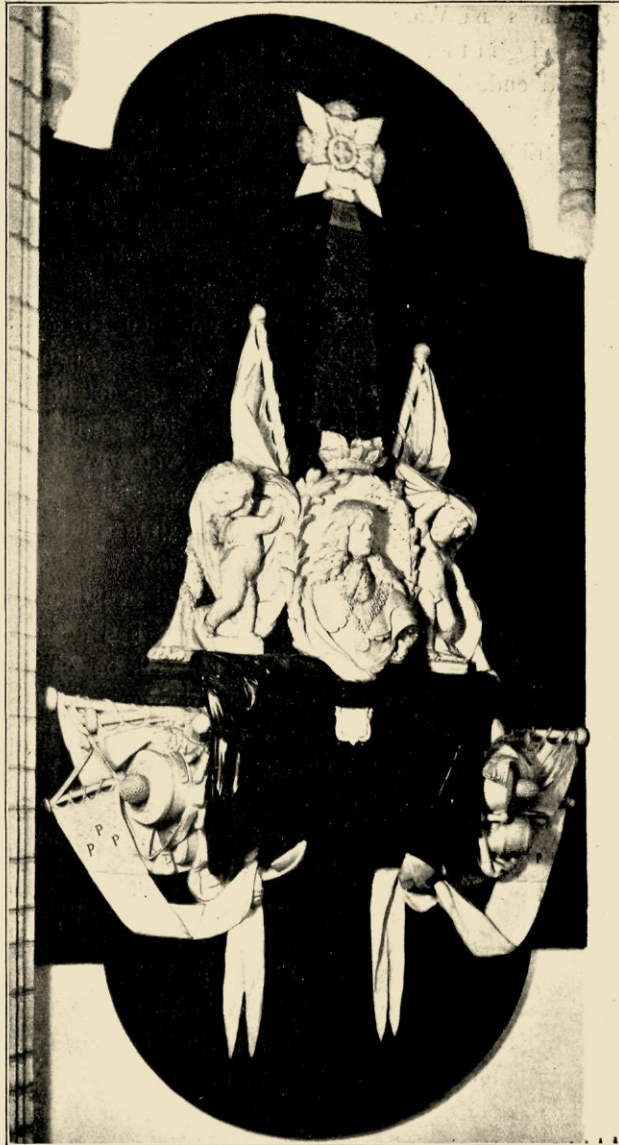
Over zijn aandeel in den goeden uitslag van de tocht naar de Oostzee en zijne benoeming tot Vice-Admiraal spraken wij reeds. Het was in deze hoedanigheid, dat hij in 1665 tot bevelhebber werd benoemd over een der zeven smaldeelen, waaruit de vloot bestond, die onder opperbevel van Wassenaer van Obdam, eendier onfortuinlijke zeeslagen heeft geleverd, waarvan onze geschiedenis gelukkig maar zelden heeft behoeven te gewagen. Deze vloot, uit 133 oorlogsschepen bestaande, met 4869 stukken geschut en eene bemanning van 21000 koppen, was de grootste, welke tot nu toe was uitgerust. Valsche geruchten omtrent de getalsterkte en bewapening der Engelsche vloot hadden het vertrouwen op eene gemakkelijke overwinning nog doen toenemen; men verlangde zoo naar den strijd, dat er Wassenaer van

Obdam door de Staten een verwijt van werd gemaakt, niet spoedig genoeg zee te kiezen, waarin hij geheel buiten zijn schuld door minder gunstige weersgesteldheid werd verhinderd. Wassenaer van Obdam, heimelijk gegriefd door dit drijven, dat hij, niet ten onrechte, als twijfel aan zijn moed en ijver

opvatte, stak nu dadelijk het Kanaal over, vast besloten door een stoutmoedigen aanval op de Engelsche vloot het bewijs te leveren, dat het omtrent hem gekoesterde wantrouwen ongegrond zou blijken te zijn.

Zeer vroeg in den morgen van den 13^{en} Juni

1665 ontmoeten de vlooten elkander in de baai van Solebay, op de Engelsche kust. Wassenaer opende het gevecht onder vrij ongunstige omstandigheden; evenals bij den aanvang van den slag in de Sont verzuimde hij overleg te plegen met zijn onderbevelhebbers. Het gevolg hiervan was, dat al dadelijk weder verwarring heerschte in de vloot, waarbij de uitmuntende orde bij de Engelschen, die ons alleen in grootte, — niet in aantal — van schepen overtroffen, zeer gunstig afstak. De eene ramp volgde nu al spoedig op de andere. Om vijf

EPITAPHIUM AAN VAN BRAKEL GEWIJD. FOTO E. MIEDEMA, ROTTERDAM.

uur 's morgens, reeds bij het begin van het gevecht, werd Cortenaer door een kogel doodelijk getroffen, en stierf kort daarna. Zijn dood werd voor het verder verloop van den strijd beslist noodlottig, want niet alleen verloor de vloot in hem een uiterst bekwaam en stoutmoedig bevelhebber, met hem ging tevens de man